

antage, at Forsamlingen deler denne Anskuelse.

F. Jespersen: Jeg ønskede at optage det Forslag, som af den ærede næstforegaaende Taler er frasaaldet, nemlig Forslaget under Nr. 19 paa Afstemningslisten, som angaaer, at Ingen maa tale mere end 2 Gange under den anden Behandling.

Formanden: Det kan jeg ikke tilstede. Da nemlig den ærede Rigsdagsmand, som har stillet Forslagene under Nr. 19 og 20 paa Afstemningslisten for erklærede, at han frasaaldt disse Forslag i den Skikkelse, hvori de fandtes paa Listen, spurgte jeg udtrykkeligt, om der var Noget i Forsamlingen, som vilde optage Forslagene. Der var Ingen, som svarede, og jeg erklærede da, at disse Forslag i deres oprindelige Form vare udenfor Discussionen. Derimod har den samme ærede Rigsdagsmand andraget paa i en anden Form at maatte bevare en Deel af disse Forslag, og det er dette Andragende, jeg vil tillade mig at bringe for Thinget og lade afstemme over.

Tscherning. Jeg vil tillade mig at ytre, at Thinget vel allerede idag har gjort en Erfaring, som viser, hvor skadeligt det vilde være at indskrænke Taleretten til visse Gange. Det ærede Medlem, som nylig satte sig, citerede, hvad her var sagt forrige Gang i Thinget, og hentydede ganske tydeligt til, at han stegtede til mig personligt. Det Naturlige under saadanne Omstændigheder havde nu upaatvilseligt været, at jeg havde været berettiget til i den Anledning at svare og meddele yderligere Oplysning derom; men det kunde jeg ikke komme til af den simple Grund, at jeg allerede tidligere havde havt den Ære at fremføre nogle Bemærkninger for et andet Medlem her i Salen om et ganske andet Sag. Saaledes ville vi altid falde i Mlemper, men dog vil jeg bringe denne Mlempe meget ringe i Sammenligning med hvad den ærede Rigsdagsmand tilsigter ved sit Forslag, nemlig at tvinge os til her at møde med lange omhyggeligt forud præparerede Foredrag, for hvilke jeg især frygter, naar vi faae os udviklede til den parlamentariske Dygtighed, hvilken den ærede Rigsdagsmand har sagt, at han selv tilligemed os Andre savner,

hvilket jeg meget gjerne indrømmer. Thi, naar han allerede paa dette Stadium, hvor vi savne saamegen parlamentarisk Dygtighed, har i den Grad kunnet samle sine Tanker, at han har kunnet holde et saa langt Foredrag, som han har gjort, saa kunne vi begribe, hvorhen vi vilde komme, naar vi Andre først faae blot den Dygtighed, som det ærede Medlem allerede har lagt for Dagen. (Latter.) Han og jeg, det kan jeg godt mærke, staae i denne Sag paa et ganske forskjelligt Standpunkt. Han holder for, at den bedste parlamentariske Forhandling er den, hvor Enhver især, saa at sige, for sin Individualitet og Personlighed, samler alle sine Kræfter og fremlægger Resultatet af alle sine Bestræbelser i et fuldstændigt og langt Foredrag. Jeg derimod holder for, at den bedste Forhandling i et Thing som dette er, at vi nærme os Santalen saameget som muligt og søge i enkelte korte Sætninger, som man siger, at ramme Sommet paa Hovedet. Jeg holder for, at vi spare mere Tid, naar Enhver kun siger Noget, naar og hvor han troer, at det passer bedst. Jeg troer, at ti korte, i rette Tid holdte, Foredrag sammenlagte ere mere betydningsfulde end et langt, i urette Tid. Jeg troer paa ingen Maade, at Grundigheden bestaaer i en lang Udvikling; men Grundigheden bestaaer i, at ramme det Dieblif, hvor Indsigten for de Omgivende altid staaer paa rede Haand, saaledes, at det enkelte Ord kommer i det rette Dieblif. Jeg troer derfor, at jeg gjør Thinget en Tjeneste med at opfordre dets Medlemmer til at forkaste disse Forslag, som her foreligge, og at udtale sig i det Hele taget for Talens Frihed. Vilde de ikke det, maae vi gaae en ganske anden Vej og indskrænke Taleretten minutviis, thi den lange Tale, hvor den ikke gjør noget som helst Indtryk, bør ikke være mere berettiget end den korte og gjentagne Tale. Jeg skal ikke sige et Ord mere, for ikke selv at falde i den Mlempe, jeg protesterer imod; men jeg skal kun endnu engang beklage, at vi befinde os under et Forretnings-Reglement, hvorefter jeg ikke skal kunne sige et eneste Ord mere om den samme Sag, om det saa blot var: „det synes mig at være galt.“